

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 35

Den 2 Sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: **Signe Walder.**

40 årg.

1923

Josef förlåter sina bröder.

I Mos. 45: 1—15.

ängen skulle ha hämnats. Men Josef kunde ej detta, ty han kände ett stort behov att förlåta! Han hade också prövat sina bröder och funnit, att de ej voro så hårda som förr. De kunde då ha nytta och glädje av hans förlåtelse. Och nu kunde han ej längre tvinga sitt hjärta. Han måste tala till sina bröder. Men han var så rörd, att han brast i gråt. Egyptierna blevo mycket förvånade, att se denne förnämne man så upprörd.

Men ännu mera förvånade blevo Josefs bröder, när han talade om för dem, at han var Josef deras broder. Inte ett enda ord kunde de svara honom därpå, ej heller på hans hjärtefråga, om den gamle fadern ännu levde. Kanske de tänkte på det straff, som nu skulle drabba dem. Om denne mörkhyade främling var deras broder, hade de allt skäl tyckte de, att frukta det värsta. Han hade ju makt att utkräva en fruktansvärd hämnd på dem. Vad de nu grämde sig, att de sålt honom.

Men Josef har många lugnande ord att säga dem. Och även vi böra lyssna till dessa visa ord. Josef hade lärt sig den stora konsten att tro på Guds ledning. De skulle ej mena att de genom sin onda gärning skadat

honom. Visst hade de ansvar för sitt hat och sin elakhet, men Gud hade gripit in och vänt det onda till gott. Därför kunde också Josef säga: "Så haven nu icke I sänt mig hit utan Gud. Gud behövde en gudfruktig och duglig man i Egypten. Han skulle bli otaliga människors räddning under en ohygglig hungersnöd. Ja, nu hade de själva blivit hjälpta. Hur skulle det ha gått dem, om ej Josef nu levat? De drömmar Josef en gång berättat för dem och som då hade förargat dem så mycket, de hade gått i uppfyllelse. Kanske tänkte de därpå i denna stund. De visste ju, att denne ståtliga man, som de ej kunnat känna igen, var Faraos högste rådgivare och en herre över hela hans hus, ja, han var en furste över hela Egyptens land.

Se Gud kan ställa en människa på hennes rätta plats i livet. Om man tror på honom och beder om hans ledning, har han en livsuppgift åt en. Naturligtvis bli inte alla kallade till en sådan hög plats som Josef blev. Gud måste ju ta hänsyn till vår begåvning. Inte alla, nej högst få människor kunna styra och ordna så som Josef fick tillfälle att göra det. Men vi ha anledning att vara glada, när vi av Gud få den mindre uppgiften. Är man flitig och trogen på den platsen, kan man bli till mycken nytta för andra. Josef blev en skaffare för ett helt folk och för ännu flera, om vi kunna skaffa glädje och trevnad åt några få, så ha vi ej levat förgäves.

Josef fick lida mycket, innan han nådde sin höga ställning. Han hade mången gång anledning att klaga så: "Har då Gud alldeles upphört att tänka på mig. Kan jag tro på honom längre?" Men vi veta, att Josef utvecklades till en verklig man. Man kan säga, att Gud fick heder av honom. Liksom Guds välbehag vilade över Jesus för hans lyd-nads skull, så hade Gud behag till Josef. Och vet ni barn, ingenting är skönare i

detta livet än att känna Faderns välbehag. Och när ser Gud på oss med större glädje än när vi förlåta varandra. Där kärlek råder, där dröja Guds ögon som vid den vackraste tavla.

O, vad Josef längtade efter sin gamle fader! "Skynden er nu", säger han till bröderna, "och faren hem till min fader!" Och för honom skulle de berättat allt om Josef. Men framför allt skulle de hälsa den åldrige fadern välkommen till Egypten, där han och hans barn skulle få bo i den bästa delen. Där i Gosen skulle ingen nöd drabba dem ens under de fem hungerår, som ännu återstodo. Ja, ett så glatt budskap skulle de skynda åstad med.

Josefs bröder hade i hög grad gjort sin fader sorg. Nu skulle deras skam bli än större, tyckte de, när det skulle bli klart för fadern, att de hade sålt sin broder. Men ändå var detta ett glädjebud. Jakob fick ju igen sin son som från de döda. Och så snart det var möjligt ville Josef glädja sin fader.

När man om en människa kan säga: "Han eller hon, var till glädje för sina föräldrar", då säger man något gott. Vår far och mor ha haft så mycket arbete och de ha givit oss sina bästa tankar och sina varmaste böner. Skulle vi då ej skänka dem våra bästa tankar tillbaka. Den uppmuntran böra vi unna dem. Går det oss väl i världen, böra vi först och främst ära våra föräldrar därmed. Vår heder skall bli deras heder.

Texten slutar så vackert. Bröderna togo mot Josefs förlåtelse, och de kände som aldrig förr, att de voro ett med varandra. Kanske du varit med någon gång i er sysonkrets när ni förlåtit varandra. Då förenas hjärtan på nytt igen. Bitterhet och hat söndra, men förlåtelse förenar och ger rikedom och värme åt livet.

V. Wikholm.

Elses sparbössa.

Berättelse av *Tant Elisabet*.

(Forts. fr. n:r 34.)

Doktorinnan var mycket noga, och ibland hände det att Else fick damma om sitt rum. Saken var den, att Else tyckte som så många andra små flickor, att det var onödigt att flytta på alla småsaker. Dammhandduken gled så lätt förbi och omkring, men bakom låg dammet kvar och skvallrade på den slarviga städerskan.

Och Else hade många små saker att damma, alldeles för många tyckte jungfru Frida. Else hade en vacker bokhylla, som på samma gång fick tjänstgöra som museum, ty där förvarade hon alla sina skatter. Det var snäckor och stenar, fotografier samt minnen av olika slag. Överst tronade sparbössan som vanligen gick under namnet "Petter". Det var en rolig liten tingest. Den var av porslin och föreställde en tyrolergosse, sittande på en trädstubbe, hållande i knäet en tallrik i vars mitt var anbragt en öppning lagom stor för en tvåkrona. En femöring gick ej ned, tydligen föraktade han dessa, men fick i stället hålla till godo med ännu mindre kopparmynt. I den bössan samlade Else sina julklappspängar. Hon hade även en annan bössa för missionens räkning, och med samvetsgrannhet fördelade hon sina slantar lika i de två bössorna. "Petter" hade varit hennes käraste leksak, sedan hon var riktigt liten och ej förstod dess ändamål. Mor berättade en gång för henne "Peters" historia. Som barn hade doktorinnan fått följa med sin mor till släktingar i Norrland för att efter en svår sjukdom återfå hälsa och krafter. Där träffade hon sin kusin Agnes, och de blevo de bästa vänner. Hon pysslade om sin kusin Märta och fick snart den glädjen, att se hälsans rosor återvända på hennes kinder. Sex härliga veckor tillbringade de tillsammans och vid avskedets stund, då Märta

redan satt uppkrupen i skjutsen, räckte Agnes henne ett litet paket.

"Tag det här som ett minne från mig det är det bästa jag har, och då du ser på den, så tänk på mig."

Så tryckte de åter varandras händer till tack och farväl. Kusken manade på hästarna, och så bar det av. Märta öppnade sitt paket, som innehöll — — "Petter". Ofrivilligt tryckte Märta en kyss på den lille porslinsgubben. Det var ju en indirekt hälsning från kusinen. Sedan dess hade den varit hennes riktigt kär och nu, då Else av sin mor fått del av historien, tyckte hon att "Petter" blivit riktigt intressant.

"Mamma", sade en dag lilla Else, "vad blev det av din kusin Agnes, som gav dig sparbössan"?

"Jo, hon blev gift med en präst och flyttade sedan med honom över till Finland. Där fingo de två rara flickor, vilka voro deras stora glädje. Sedan våldsamheterna rasade där, har jag ej hört något ifrån dem, och jag har många gånger med oro tänkt på dem, dock hoppas jag innerligt, att Gud skonat våra vänner."

Sedan den dagen inneslöt Else dessa släktingar i sina förböner.

Förutom sina kära föräldrar, jungfru Frida och sitt vackra hem hade Else även en vän och lekkamrat, som hette Sven. Hans mor var änka efter förre skolläraren i byn och bebodde nu ett par små gavelrum i doktorsbostället. Hon var en tillbakadragen och fin kvinna, som aldrig klagade men försökte hjälpa till var hon behövdes. En liten pension var det enda hon hade, förutom det hon kunde förtjäna på sömnad åt en firma i staden. Hos den människovänlige doktorn bodde fru Pålsson nästan gratis. I gengäld hjälpte Sven till i trädgården samt högg ved.

(Forts.)

Lillans ridtur.

På gamla Pålles breda rygg
där sitter lilla syster trygg,
ty Pälle han är from och snäll
från morgon och till kväll.

Till sjön, som ligger blank och blå
vill Pällehästen gärna gå,
när han har slutat dagens knog
med kärra, harv och plog.

Och lillan är ej rädd ett grand,
fast Pälle travar långt från land,
på andra hästen sitter bror,
och han är stark och stor.

I lilla syster håller han
så säkert, som han nånsin kan,
och snart så bär det, hej och hopp,
mot hemmet i galopp.

Då ropar lillan: "Mor och far,
så duktig flicka nu jag var,
tänk, jag höll tömmen riktigt hårt,
fast det är väldigt svårt."

Och mor hon nickar bort till bror
och säger: "Liten eller stor
behöver på sin färd ibland
hjälp av en säker hand."

Ella.

Elisabeth Fry.

På det andliga området, för gudsrikets utbredande i världen och för lindrandet av nöden bland samhällets olycksbarn hava många ädla kvinnor offrat sin tid och sina krafter. Bland dem kunna vi nämna Mathilda Wrede, Mary Slesior, Florence Nightingale och Elsa Borg m. fl. En sådan kvinna var också Elisabeth Fry, som år 1780 föddes i Earlhem i Norfolk, där hennes far var bankir. Ända från sina tidigaste år var hon de fattigas vän och sökte att hjälpa dem i deras nöd och trångmål. I synnerhet intresserade hon sig för fångarna, som ofta blevo hårt och omänskligt behandlade. Detta förhållande fyllde hennes hjärta med sorg men väckte också hennes åstundan att humanisera de stränga lagar, som vid denna tid rådde i England.

Som ett bevis på lagarnas stränghet må nämnas, att hängning var det vanliga straffet för brott. Människor häng-

des för förfalskning, smuggling, falskmyntning, för olovlig jakt och fiske. En fattig kvinna blev hängd, därför att hon stal en tygbit värd fem shillings.

I rannsakningshäktet fördes dömda och icke dömda tillsammans i stora rum, där tillståndet var odrägligt. Skyldiga och oskyldiga fingo bo tillsammans.

I det stort huvudfängelset, Newgate, i London voro (1800) trehundra kvinnor och barn hopkörda i två rum och två celler, där de dag efter dag väntade på någon sysselsättning. De kokade, åto, tvättade och sovo i samma rum. De fingo sova på bara golvet utan nattdräkter och sängkläder. Då de icke hade någon sysselsättning tillbringade de dagen med att sjunga, dansa och spela kort. De liknade mera vilddjur än mänskliga varselser, och deras uppförande var så dåligt, att fångavaktarna fruktade för dem och måste skyddas av beväpnade soldater.

(Forts.).

Guds omsorg.

Henrik var en fattig änkas enda barn. De bodde i ett litet trångt vindsrum. Modern var sjuk sedan två månader tillbaka, och under tiden måste han sörja för dem båda. Han fick en liten slant i veckan, för att han klistrade papperspåsar, men det mästa därav hade på sista tiden gått till apoteket. Och hyran, det var nu tre månader sedan de betalt den.

"Hur skall jag kunna skaffa pengar till hyran?" frågade Henrik sig med förtvivlan i hjärtat, under det han ivrigt klistrade sina påsar.

Han vågade inte berätta för den sjuka modern, att den hårdhjärtade värden i dag sagt till honom:

"Om du inte betalar hyran om en vecka, så vräker jag er." Åter och åter tänkte han på dessa ord.

"O, det blir mammas död", suckade han, "ty inte kan jag skaffa pengar på åtta dagar."

På lång tid hade inte Henrik fått äta sig mätt, och ändå hade han arbetat till midnatt på sina påsar. Hans förut tjocka kinder hade blivit magra och bleka, och över hans glada fromma gosshjärta låg ett tungt moln, som skymde bort Gud för honom. I dag kunde han varken bedja eller hoppas.

Nu hade han fullbordat sitt arbete. Stillatigande ställde han en kopp kaffe och en brödbit vid moderns säng.

Den sjuka såg forskande på honom med sina feberglänsande ögon.

"Henrik", sade hon och fattade krampaktigt hans hand, "är det allt, vad vi ha?"

Henrik nickade, ty tala kunde han ej.

Med ett svagt stönande betäckte den sjuka ansiktet med sina händer. Då böjde Henrik sig ned och viskade i hennes öra: "Frukta icke, ty jag har förlorat dig, jag har kallat dig vid namn, du är min." — Så tog han hastigt sina påsar och gick. Han visste ej själv,

vem som lagt orden i hans mun. Ett språk, som han för länge sedan lärt i söndagsskolan. Han skyndade nu till bagaren, åt vilken han gjorde påsarna. Butiken var full av folk och han måste vänta tills alla gått. Den tjocke bagaren var en vänlig man, som talade tröstefullt till Henrik och ofta gav honom ett bröd att taga hem till modern. Men i dag tycktes han hava sina tankar på annat håll. Slutligen föll hans blick på Henrik.

"Å, du är här med dina påsar", sade han. "Du skall ju ha 25 öre för dem; här har du dina pengar."

Han tog påsarna utan att räkna dem och gick in i rummet innanför butiken. Henrik skyndade ut. Utkommen såg han på slanten. Det var ingen tjugofemöring, som han trott, utan ett guldmynt, en hel tiokrona.

"Gud har givit mig den", tänkte han, "nu skall mor få stärkande föda och värden skall få hyran".

"Pengarna äro icke dina", sade en annan stämman, "bagaren har givit dig dem av misstag. Hav Gud för ögonen och i hjärtat alltid."

Han skulle just gå in i en butik, men vände vid dörren och sprang gråtande tillbaka till bagaren.

Fem minuter senare stod han andfådd i bagarens butik.

"Är du här igen? Vad vill du nu?" frågade bagaren.

"Ni gav mig tio kronor i stället för tjugofem öre, här äro de", sade han och räckte fram guldmyntet.

"Gott", sade bagaren lungt, "jag visste det. Jag ville pröva om du är ärlig. Jag har kört av pojken, som kör ikring brödet, ty han bestal mig. Du är visserligen väl ung, men jag tycker om dig, och du är i nöd. Du får försöka med platsen. Pengarna får du behålla och i morgon klockan sex är du här. Har du förstått?"

Henrik stod som i en dröm. Han framstammade några tacksamhetens ord, varpå han sprang hemåt.

"Gud vare tack, Gud vare tack", sade han oupphörligt för sig själv.

När han kom in till modern, låg hon med knäppta händer och ett drag av lycka över de tärda dragen.

"Henrik, min pojke," sade hon, "dina ord i morse tröstade mitt hjärta. Herren skall ej övergiva oss."

Henrik fattade hennes händer — han måste öppna sitt hjärta, det var så fullt, som ville det sprängas. Han omtalade sina frestelser, sin seger och lyckan att nu hava fått en plats.

Mor och son tackade av hjärtat Herren, som så underbart hjälpt dem i nöden.

"Mamma", sade Henrik, "nu förstår jag innebörden av ett ord, som jag lärde i söndagsskolan: "för dem som älska Gud, samverkar allt till det bästa".

"Ja, min käre gosse", sade modern röd, "icke minst nöden är till det bästa för oss, ty den driver oss närmare Gud. Hade vi ej varit så hårt provade, så skulle inte heller vår glädje nu varit så stor."

Fulla av glädje sjöngo nu mor och son:

"Kasta din omsorg på Herren, ty han bär omsorg om dig!"

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 10.

Mitt första är blott en vokal, som brukas till utrop i tal.

Mitt andra man gör på olika sätt i fartyg, kupé eller slåde så nätt.

Mitt hela drabbar oftast den, som ej är det godas och rättas vän.

Prisuppgift n:o 11.

Gömda städer.

Lilla Siri gassar sig i solskenet.

Den stygga Uno rasade min snölyckta. Jag tyckte, att Gunnar Vikander sjöng bäst av alla.

Greta och Elsa lade sig på knä i gräset för att plocka smultron. — Karin och Filippa ristade in sina namn i en stor sten i skogen.

Söndagsskolan i Högheden.

Var ligger Högheden? Så tycker jag mig höra många söndagsskolbarn fråga, som i den kära Barnavännen får se vår grupp. Ja, även många gamla skulle "gå bet" för denna fråga, t. o. m. de som äro mycket väl hemma i Sveriges geografii. De små som presenteras för Eder på bilden de veta det. Där är "farbror Hedlund" hemma.

Högheden ligger i N. Råda i Vermeland. Söndagsskolarbetet där bedrivs av Högfors-Stjernfors friförsamling genom farbror P. Hedlund som på bilden synes stående i dörren till sitt hem.

Söndagsskolan här är omkring femtio år gammal. Under de sista trettio åren

har Hedlund samlat ortens barn till söndagsskola. Säkert skall detta trogna mångåriga sående bära frukt till evigt liv för många. Farbror Hedlund är barnavän, och är varmt avhållen av sin klass. Det är väl ock arbetet bland de unga som gjort att han bibehållit sitt ungdomliga utseende och glättiga lynne. Han biträdes numera av Karl Larsson från Uddeholm i arbetet. En varm syskonhälsning frambäres härmed till alla söndagsskolbarn som läsa vår kära Barnavän, över vilken vi äro så glada. Ett tack till Barnavännens redaktion från Höghedens söndagsskola genom

Pred. Claeson.

SÖNDAGSSKOLAN I HÖGHEDEN.

Bibelläsning

för veckan 3—9 sept. enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

- 3 M. 1 Mos. 46: 1—7. Ett stor folk.
 4 T. 2 Mos. 1: 1—14. Israels förtryck i Egypten.
 5 O. 2 Mos. 1: 15—22. Gossebarnen dödas.
 6 T. 2 Mos. 5: 10—19. Grymma fogdar.
 7 F. Matt. 2: 13—18. Herodes' barnamord.
 8 L. Ps. 94: 1—14. De förtrycktas rop.
 9 S. 2 Mos. 2: 1—10. Mose födelse.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 9 sept.

Småbarnsavdelningen:

Återkomsten till Betel. 1 Mos. 35: 1—15.

Minnesvers: Jag vill resa ett altare åt den Gud, som bönhörde mig, när jag var i nöd, och som var med mig på den väg jag vandrade. 1 Mos. 35: 3 b.

Mellanavdelningen:

Moses födelse. 2 Mos. 2: 1—10.

Minnesvers: Han skaffe rätt åt de betryckta i folket, han frälse de fattiga och krosse förtryckaren. Ps. 72: 4.

Övre avdelningen:

Bröllopet i Kana. Joh. 2: 1—12.

Minnesvers: Så skall ock min Gud, efter sin rikedom, i fullt mått och på ett härligt sätt i Kristus Jesus giva eder allt vad I behöven. Fil. 4: 19.